

3
СТОР.
Позитивне інтерв'ю
з «дискомфортом»

7
СТОР.
Кава
з ректором

7
СТОР.
Вступна кампанія-2020
Особливості

«Скопуси»-«фокуси» чи наукове рубання вікна в Європу?

Щодо проблеми, яку останнім часом активно обговорюють у кулуарах викладачі

На початку 2018 року Міністерство освіти і науки України видало наказ «Про затвердження Порядку формування Переліку наукових фахових видань України». Поява цього документа викликала значний резонанс у вітчизняних наукових колах. Особливо полум'я дискусій розгорілося стосовно пункту 6 доданого «Порядку формування Переліку наукових фахових видань України». У ньому йдеться про поділ відповідної періодики на категорії з перерахованими до них вимогами: «До Переліку включаються наукові періодичні видання України, що входять до наукометричних баз Scopus та/або Web of Science Core Collection (категорія «А»), видання, які відповідають вимогам підпунктів 1–8 цього пункту (категорія «Б»), і видання, які відповідають вимогам підпунктів 1–5 цього пункту, з урахуванням вимог підпункту 3 пункту 11 цього Порядку (категорія «В»)» (zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0148-18#n15).

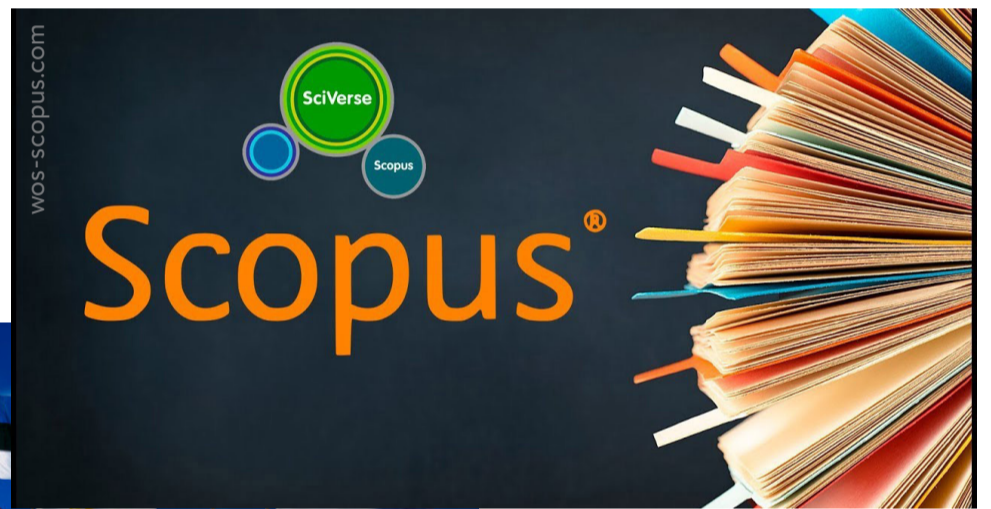
Саме поділ видань на категорії викликав жваві дискусії. Зокрема, на розширеному засіданні вченої ради такої поважної установи, як Національна бібліотека України імені В.І.Вернадського, узагалі на порядок денний винесли питання під промовистою назвою: «Про кризову ситуацію з реформуванням системи вітчизняної фахової наукової періодики та майбутнє журналістичного профілю» (nbuv.gov.ua/node/5086). Було висловлено думку, що «з'явилася загроза руйнування системи вітчизняної фахової наукової періодики» (там само). Указано також, що вищенаведений наказ «розподілив офіційно визнані нині фахові наукові журнали й продовжувані збірники за запровадженими ним категоріями «А», «Б» та «В», визначивши їх наукову значимість за формальною ознакою – на підставі статусу індексування у провідних зарубіжних комерційних наукометричних базах даних Web of Science Core Collection та Scopus» (там само). Водночас «в опублікованій в 2017 р. спільній заяві трьох найавторитетніших академічних організацій світу – Французького Інституту (Institut de France – Académie des sciences), Леопольдіни – Національної академії наук Німеччини та британського Королівського Товариства зазначено, що представлення публікацій у Scopus та WoS не є ознакою високого рівня наукових досліджень» (там само). Особливо непростя ситуація склалася дійсно в представників соціогуманітарного напрямку, які більше орієнтовані на вивчення регіональних і національних проблем. Відповідно й виникають труднощі з публікаціями в наукометричних ба-

зах. У зв'язку з цим багато хто виступає за національне індексування, за збереження системи наукової періодики, а не «ранжування» її на «класи». Що ж із цього приводу міркують науковці УжНУ?

Як і очікувалося, думки розділилися. Скажімо, коментар Маріана Токаря, професора, директора НДІ політичної регіоналістики, на моє прохання прокоментувати згаданий наказ вилився в повноцінну

статтю. Ось лише деякі із зауваг у ній: «Закладений базовий поділ на категорії фахових видань не адаптований до реального стану справ у сучасній науці й може лише поглибити низку проблем, пов'язаних із її розвитком»; «існує очевидна несправедливість стосовно реалізації свого наукового потенціалу, скажімо, для гуманітарних і природничих напрямів»; «науковець теж має право обирати наукові фахові видання на свій розсуд»; «не враховано й позитивного досвіду процесу видання наукової фахової періодики, яка, хоча наголосити, стала продуктом не так державних стандартів, як авторських, творчих, інтелектуальних виявів науковців на місцях – у кожному навчальному закладі, науковій установі, редакційній колегії»; «відтак у цьому контексті дискусії нагальною проблемою національного розвитку науки бачимо нині зрівняння стартових можливостей для всіх наукових напрямів соціогуманітарного та природничого профілів». Своєю чергою, у минулому номері в інтерв'ю для «Погляду» декан факультету суспільних наук Юрій Остапець теж зауважив: «...я не є прихильником індексації статей у базах Web of Science Core Collection та Scopus, оскільки, по-перше, вони певною мірою ставлять у нерівні умови «природничиків» і «гуманітарів». По-друге, необхідно робити власну ук-

раїнську індексацію журналів (наприклад, індекс Сікорського). А ті, хто друкуватиметься у відповідних виданнях, повинні мати такі ж можливості, як і у вищевказаних базах. Ідеться насамперед про вітчизняну періодичку, що має давню наукову історію й належно себе зарекомендувала. Тобто я – прихильник збереження національної системи освіти».

Водночас існують і інші погляди. Людмила Симочко, доцент кафедри ентомології та збереження біорізноманіття біологічного факультету, старший науковий співробітник НДНЦ молекулярної мікробіології та імунології слизових оболонок, зазначила стосовно названого наказу: «Однозначно вбачаю в цьому тільки позитивні зміни. По-перше, буде стимул публікувати статті належного рівня, по-друге, матимемо якісне рецензування робіт. По-третє, такий підхід сприятиме інтеграції наших науковців у міжнародний науковий простір». А ось Мирослава Лендьял, проректор із науково-педагогічної роботи, у розрізі дискусії зауважила: «Я переконана, що наука не може бути апіорі українською, чеською, американською чи якоюсь іншою за національним визначенням. Феномен науки, технологій, університетів як суспільних інституцій загалом полягає

в тому, що вони є чи мають бути космополітичними; їх результати, здобутки – надбання всього людства. Тому науковці, котрі хочуть, аби на них посилалися, їх читали, запрошували до нових наукових проєктів, повинні зважати на потребу публікацій науковим есперанто, яким є англійська мова. Із власного досвіду: це цілком реально зробити (ідеться про публікації у виданнях Scopus) безкоштовно. Крім того, стимулює науковця не продукувати за рік «вал» статей для кількості, які ніхто не читає, а можливо, одну, але затребувану. До речі, це дуже легко простежити, якщо ви зареєстровані в таких наукових пошукових сервісах, як ResearchGate, Academia, Google Scholar (найпростіший варіант). Тому зменшення кількості видань не вважаю катастрофою, тим більше, що частина з них існувала за рахунок оплати публікацій власне авторами. Однак цей процес має бути не бездумним: унікальні, специфічні видання, які стосуються власне українистики в широкому значенні, вузькопрофільні, «немодні», однак важливі для фундаментальної науки, гуманітарного розвитку науки, потрібно навіть штучно підтримувати».

Який шлях обере Україна в плані розвитку наукової періодики, покаже час. Очевидно, що необхідно активно рубати, так би мовити, наукове вікно в Європу та водночас берегти кращі вітчизняні традиції. Як би в подальшому доля необхідних для цього журналів, збірників не склалася, та вже радує: представники УжНУ до окресленої проблеми виявляють небайдужість. І віриться, в альма-матер і з фундаментальними дослідженнями та оприлюдненням їх результатів буде все гаразд...

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Запрошуємо на конференцію

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

ДВНЗ «Ужгородський національний
університет»
Пряшівський університет (Словаччина)
Ченстоховський університет
імені Яна Длугоша (Польща)

Міжнародна науково-практична
конференція
«Екологічна безпека Карпатського
єврорегіону»

13-15 травня 2020 року

Ужгород—2020

Шановні колеги!

Маємо честь запросити Вас узяти участь у **Міжнародній науково-практичній конференції «Екологічна безпека Карпатського єврорегіону»**, яка відбудеться **13–15 травня 2020 року** на базі ДВНЗ «Ужгородський національний університет».

Мови конференції: англійська (пріоритетна), українська.
Передбачаються такі **секції роботи** конференції:

1. Екологічна безпека та моніторинг об'єктів навколишнього природного середовища.
2. Екологічно безпечні технології, «зелена» хімія, матеріали і методи захисту довкілля.
3. Аспекти сталого розвитку Карпатського єврорегіону.

Форми участі у конференції — очна і заочна. Очна форма передбачає усні пленарні доповіді (лише англійською) — до 30 хв., усні секційні доповіді (англійською, українською) — до 15 хв. та стендові доповіді (формат А 1) англійською або українською мовами.

Матеріали конференції будуть опубліковані у вигляді збірника тез. Кращі доповіді можуть бути рекомендовані до друку у вигляді статті в науковому фаховому виданні (категорія Б) «Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Хімія»: www.visnyk-khim.uzhnu.edu.ua.

Для участі у конференції необхідно до 10 квітня 2020 року:

1. Надіслати електронний варіант тез до-

повіді та заявки для реєстрації за електронною адресою: oleg.glukh@uzhnu.edu.ua.

2. Оплатити організаційний внесок пере-рахунком на картку в розмірі: для закордонних учасників — 50 євро, для учасників з України — 500 грн, заочна форма участі — 200 грн. Призначення платежу — оргвнесок за участь у конференції.

3. Сканкопію квитанції про оплату оргвнеску надіслати за електронною адресою: oleg.glukh@uzhnu.edu.ua.

Матеріали розглядаються лише при надходженні всіх трьох документів.

Отримання матеріалів буде підтверджено електронною поштою.

Реквізити для оплати оргвнеску:

— оплата в гривнях: картка Приватбанку 5363 5420 1167 3895. Одержувач Глух Олег Станіславович. За необхідності: МФО банку 305299, ЄДРПОУ 14360570, рахунок одержувача 26208883443407; IBAN: UA553052990000026208883443407.

— оплата в євро: картка PRIVATBANK 5168 7422 3538 9990. Одержувач Glukh Oleg. Банк-кореспондент Commerzbank AG Frankfurt am Main Germany, SWIFT CODE/ BIC: COBADEFF. Рахунок банку одержувача в банку-кореспонденті 400 8867004 01. IBAN: UA783052990000026208883443407.

Організаційний внесок покриває видатки на видання збірника тез, канцелярські витрати, каву-брейк та дружно вечерю. Оргвнесок для заочної участі передбачає друкування збірника тез та надсилання його поштою авторам за адресою, яка вказана в заявці.

Профільне міністерство збільшило фінансування для УжНУ

РОЗПОДІЛ ФІНАНСУВАННЯ У 2020 РОЦІ

136 закладів вищої освіти та 12 їхніх філій, що мають окремі кошториси

у підпорядкуванні МОН

94 заклади

отримають 100–120% від бюджету 2019 року

54 заклади

отримають 95–99% від бюджету 2019 року

Заклади, фінансування яких зростає* на понад 15 млн грн:

Назва закладу	МОН грн	МОН грн
Київський політехнічний інститут ім. І. Сікорського	84,4	31,1
Львівська політехніка	69,0	24,3
Львівський національний університет ім. І. Франка	58,3	22,7
Національний університет біоресурсів і природокористування	41,9	21,9
Харківський політехнічний інститут	40,3	19,4
Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна	38,5	19,0
Сумський державний університет	33,6	17,7
Запорізька політехніка	31,8	16,9
Національний авіаційний університет		15,0
Дніпровська політехніка		14,3
Чернівецький національний університет ім. Ю. Федьковича		22,7
Ужгородський національний університет		21,9
Сумський національний аграрний університет		19,4
Харківський національний університет радіоелектроніки		19,0
Львівський національний технічний університет		17,7
Національний університет водного господарства та природокористування		16,9
Київський національний університет будівництва і архітектури		15,0

* Пріорит фінансування у 2020 порівняно з 2019

Міністерство освіти і науки України оприлюднило розподіл фінансування в 2020 році. 100–120% від бюджету 2019 року отримають 94 заклади вищої освіти, 95–99% будуть у розпорядженні 54 вишів.

УжНУ посів 12 позицію в рейтингу фінансування ЗВО, кошторис яких зростає на понад 15 млн грн. До трійки кращих увійшли: Київський політехнічний інститут ім. І.Сікорського

(84,4 млн грн), Львівська політехніка (69,0 млн грн), Львівський національний університет ім. І.Франка (58,3 млн грн). УжНУ розташувався вслід за Чернівецьким національним університетом ім. Ю.Федьковича, якому виділять 22,7 млн грн. Згідно з підрахунками, у розпорядженні нашого закладу буде 21,9 млн грн.

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

ФОТОФАКТ

В УжНУ пом'янули героїв Небесної сотні та загалом учасників Революції гідності. 20 лютого (коли 2014 року загинуло найбільше активістів Майдану) було покладено квіти до Пам'ятного знаку борцям за свободу і незалежність України біля будівлі ректорату, а в основному навчально-лабораторному корпусі університету відкрили тематичну фотовиставку.

Дипломовані!

Економічний факультет випустив майже 60 магістрів спеціальностей «Економіка», «Облік і оподаткування», «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність», «Фінанси,

банківська справа та страхування». Нових дипломованих фахівців вітав декан Віталій Сержанов, а також завідувачі кафедри економіки і підприємництва Василь Мікловда, ка-

федри фінансів і банківської справи Віра Варцаба, кафедри обліку і аудиту Йосип Даньків.

Своєю чергою, студенти подякували за роки навчання та знання.

Пам'яті Сергія Устича

Відійшов у вічність справжній дипломат, учений, надзвичайна людина й патріот свого краю... Сергій Іванович був уособленням справжнього закарпатця — простий хлопчина з Іршавщини, який зумів подолати невблаганні та складні життєві шаблі й уже в молодому віці став топовим політиком

Срібної землі. І не тільки тут — на Закарпатті — був затребуваним. Столиця теж добре знала щирого, відкритого й мудрого С.Устича.

Неординарна кар'єра Сергія Івановича є лише підтвердженням тези про те, що талановита людина талановита в усьому. Адже свого часу він був головою Закарпатської ОДА, народним депутатом України, надзвичайним та повноважним послом... І можна ще довго доповнювати цей список. Але, напевно, найважливіше те, що С.Устич упродовж усього життя ніс та культивував свою любов до Батьківщини! А всі його думки, слова та вчинки були на благо рідного краю.

Після завершення дипломатичної служби Сергій Іванович занурився в наукову діяльність, до якої готував себе ще зі сту-

дентських років. Будучи єдиним доктором соціологічних наук на Закарпатті, згодом повернувся до рідного вишу й став завідувачем кафедри міжнародних студій та суспільних комунікацій факультету історії та міжнародних відносин Ужгородського національного університету. Його знання й життєвий досвід зачарували, надихали всіх студентів-міжнародників. І не тільки студентів!

Та доля іноді буває абсолютною непередбачуваною й жорстокою. Ось 7 лютого, після декількох хірургічних операцій і тривалого лікування, Сергій Іванович відійшов у вічність!

Колектив Ужгородського національного університету й факультету історії та міжнародних відносин висловлює щирі співчуття рідним і близьким!

Це велика втрата для нас усіх! Земля пухом. Вічна пам'ять!

Наукові здобутки УжНУ щороку примножуються

Осьне питання лютого засідання вченої ради присвятили звітowi про наукову роботу нашого вишу.

Проректор із наукової роботи Ігор Студеняк повідомив: «Торік представники УжНУ виконували 21 науковий проект за рахунок коштів державного бюджету з річним обсягом фінансування понад 9,2 млн грн. Було 9 фундаментальних, 8 прикладних та 4 наукові роботи молодих учених. Усі дослідження останніх є прикладними, і МОН звертає увагу саме на такі проекти», — зазначив Ігор Петрович.

Крім того, розпочалося виконання 5 проектів на загальну суму понад 2 мільйони гривень. А створений на базі альма-матер Центр колективного користування науковим обладнанням «Лабораторія експериментальної та прикладної фізики» торік отримав 2 млн грн держфінансування. Також в альма-матер виконували 6 спсдоговорів за кошти замовників. У 2019 році

фінансування за рахунок загального фонду державного бюджету становило близько 11,3 млн грн. У розрізі факультетів найбільше коштів спрямовано на дослідження, які здійснює фізичний факультет, за ним — хімічний і юридичний. Крім того, на суму 3,5 мільйона гривень виконували міжнародні договори, госпдоговори, гранти. Найбільше серед підрозділів мав факультет історії та міжнародних відносин, стоматологічний, факультет післядипломної освіти та до-університетської підготовки.

«За результатами моніторингу Міністерства освіти і науки України, УжНУ ввійшов до 17 вишів, які отримали найбільше фінансування науки за останні п'ять років», — наголосив проректор.

У звіті також йшлося про активну участь нашого ЗВО в програмі «Горизонт 2020», удосконалення роботи наукової бібліотеки, видавничу діяльність. Цікаво, що торік в УжНУ підготували 72 мо-

нографії, 163 підручники, навчальні та навчально-методичні посібники, 93 збірники наукових праць, із яких 30 — «Науковий вісник УжНУ» із 12 серій. До того ж підготували по три словники й довідники, уклали два бібліографічні покажчики, опублікували близько 1300 статей, 1600 тез доповідей.

Важливим стимулом до активізації наукової діяльності є преміювання працівників. Так, І.Студеняк зауважив: «Щорічно, починаючи з 2015 року, Ужгородський університет здійснює преміювання за публікації у виданнях, що входять до міжнародних наукометричних баз даних. У 2019 році науковці опублікували 160 статей у Scopus та 123 у Web of Science. УжНУ продовжує стимулювати наукову діяльність працівників».

Результати досліджень презентували на численних форумах в Україні та за кордоном. До слова, в УжНУ організували понад 70 наукових заходів (23 між-

народні й 4 всеукраїнські конференції, для молодих учених та студентів — 2 міжнародні й 4 всеукраїнські заходи; 16 семінарів, 10 круглих столів, 5 шкіл, 2 симпозиуми, 7 конкурсів).

Упродовж 2019 року науково-педагогічні працівники альма-матер були авторами 16 патентів на винахід, 48 патентів на корисну модель та 1 патенту на промисловий зразок.

«Упродовж останніх двох років ми приділяємо значну увагу закупівлі приладів для наукової діяльності. У 2019 році придбано обладнання для факультетів на понад 9 мільйонів гривень. Зараз рівень нашого Центру колективного користування науковим обладнанням можна порівнювати з рівнем європейських подібних центрів. Він є унікальним в Україні, адже зібрані всі необхідні прилади для вимірювання (випуску 2017–2019 років американського та японського виробництва) в одному місці», — підсумував І.Студеняк.

Активну наукову діяльність продовжать і в 2020 році. А серед пріоритетних завдань визначили залучення з позабюджетного фінансування коштів для наукової роботи.

Крім того, під час засідання вченої ради розглянули атестаційні справи, затвердили Положення про порядок призначення декана факультету (директора навчально-наукового інституту), Положення про проведення атестації педагогічних працівників, Положення про електронний журнал успішності студентів, Зміни до правил прийому в УжНУ. У розмірі 45% від тих, хто навчається за держзамовленням, установили ліміт стипендіатів на призначення академічної стипендії на II семестр 2019/2020 навчального року.

Чергове засідання головного колегіального органу заплановане на 3 березня.
Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

Вітаємо Володимира Лазура з ювілеєм!

Ректорат, профспілкова організація викладачів і співробітників УжНУ та колектив фізичного факультету вітають із 70-им ювілеєм відомого науковця й педагога, декана фізичного факультету, доктора фізико-математичних наук, заслуженого діяча науки і техніки України, професора В.Лазура!

Шановний Володимире Юрійовичу! Від щирого серця бажаємо Вам міцного здоров'я, невичерпних творчих сил, у подальшій самовідданій праці на благо Ужгородського національного університету, рідного факультету та в розбудові фізичної науки й освіти. Успішного Вам здійснення всіх професійних та особистих задумів!

P. S. «Погляд» долучається до вітань і щиро дякує ювілярові за постійну співпрацю!

Позитивне інтерв'ю з «дискомфортом»

8 лютого 60-річчя відзначив Василь Ільницький

Інтерв'ю з директором Інформаційно-видавничого центру УжНУ, відомим публіцистом і редактором, одним із фундаторів новітньої національної за духом закарпатської журналістики часів Незалежності В.Ільницьким було і легко робити, і трохи з... «дискомфортом». Адже з одного боку, чимало років знаю Василя Івановича, під його керівництвом значною мірою сформувався як медійник; а з іншого, нинішній ювіляр сам звик не давати, а брати інтерв'ю. Крім того, коли потрібно розпитувати про те, із чим щодня стикаєшся, то навіть не знаєш, які думки у власному колайдері емоцій потрібно найбільше «злітхнути» для читача. Адже все видається важливим! Із півторагодинної розмови основне, із мого погляду, пропоную читачській увазі.

— **Таких журналістів, як Ви, називають «багатоверстатниками». Є великий досвід, а з ним можливість трудитися чи не на всіх ділянках журналістського поля...**

— Досвіду «багатоверстатника» особливо потребує нинішня доба. Адже не раз потрібно оперативно написати, а іноді ще й відзняти та викласти матеріал в Інтернет, чи передати так само до медіа. І якщо ти не «в колії», журналістський потяг їздитиме без тебе.

— **Чого не скажеш про ріднянську журналістику, із якої Ви вийшли, де існувала чітка ієрархія...**

— У ті часи на всю Україну були два факультети журналістики. Київський університет готував фахівців більшою мірою для обласних і столичних ЗМІ, а Львівський — для районних. І кому вже пощастить, то пробивався десь вище. На 5 курсі 90 відсотків випускників чітко знали, де працюватимуть. Адже під час практики занурювалися в роботу й бачили, відчували: «твое» — «не твоє». Я мріяв пов'язати долю з тележурналістикою. Можливо, тому, що любов до неї мені прищепив Йосип Стеців — головний редактор обласного телебачення. Єдиному на той час телеканалу Закарпаття я віддав 5 років свого творчого життя. Але й у газетній журналістиці, очевидно, не випадково опинився. Хтось у дитинстві захоплюється колекціонуванням марок чи значків, а я збирав... примірники газет. Звісно, що все перечитав; нецікаві, як на мене, дитину, часописи складав в одну папку, а цікаві — в іншу... Якоюсь у «Сільських вістях», тоді найпопулярнішій газеті України з накладом у 2,5 мільйона примірників, оголосили конкурс оповідань для школярів. Тато порадив мені взяти участь. Не виконати настанову батька не було заведено в нашій родині. Навіть його про-

ханья — закон. Тож на вирваних із блокнота аркушах друкованими літерами (бо до школи ще не ходив і каліграфією не володів) щось там нафантазував, а батько вже відправив листа до редакції. Через певний час листоноша приніс редакційний призм — збірку «Казки Верховини» та листа з побажанням навчитися в школі гарно писати.

Згодом, коли приймав остаточне рішення з вибором професії, пішов на обласне телебачення й попросився у відрядження, аби побачити, як роблять сюжети. Головред Йосип Стеців призначив «опікунів» — молодих тележурналістів Осипа Лободу та Михайла Фатулу. Вони брали мене із собою у відрядження області, а на «перекурі» давали завдання. Звичайно, редагували мою писанину, але сюжети йшли в ефір. Я ще й гонорар отримував, що теж стимулювало: улюблене заняття давало дохід! Після третього курсу вже настільки освоївся, що із завершенням практики не йшов на канікули, а підпрацьовував на пів ставки. Коли ж закінчив університет, то вибір був однозначним — Закарпатське обласне телебачення. Там, у редакції аналітичних програм, і пропрацював 5 років.

— **Чим вони запам'яталися?**

— Склалося так, що тоді Ужгород не мав своєї газети. Перший секретар міськкому партії Іван Машков домовився з головою облтелерадіокомітету Дмитром Воробцем щодо створення програми про життя обласного центру. З'явилася передача «Місто моє — гордість моя», а мені, випускнику, який шойно став працювати, доручили готувати її. Звісно, створювали сюжети про нові магазини, школи, лікарню та інші соціальні об'єкти, але найбільше кортіло робити проблемні й критичні матеріали. Можливо, тому, що я і режисер програми були молодими. А там, де молодість, застою нема! Так народилися гострі виступи про проблеми перевезення пасажирів, забезпечення обласного центру овочами, катастрофічно низьку якість житлового будівництва, засміченість міста, неадекватний ремонт доріг, неналежну підготовку шкіл до нового навчального року тощо. Це схвально сприймали глядачі — масово писали листи до редакції, а міськвиконкому додало роботи вимагати від керівників усунення недоліків. Звісно, не все вдавалося легко виправити, але на критику реагували.

— **Чому ж тоді залишили телебачення?**

— Обласне телебачення дивилися й керівники області. Хтось зауважив, що «цьому хлопцеві» варто запропонувати трудитися в «Білому домі», а щоб зробити пропозицію вагомішою — пообі-

цяли дати житло. Як на таке не спокусишся? Дмитро Воробець відговорював, казав, що там не буде можливості для творчого простору, але я не відступав... Дуже швидко пересвідчився в правоті колишнього шефа, бо справді втратив «вольницю». Щоб не знизити професійний рівень, уже будучи інструктором оргвідділу облвиконкому, започаткував співпрацю зі ЗМІ — писав до «Закарпатської правди», «Молоді Закарпаття», київського журналу «Радянське право», готував сценарії для телефірми. Це було ковтком свіжого повітря в чиновницькому застої...

Коли настали роки перебування — у республіках Балтії та Москві почали набирати обертів громадські рухи. В Україні ж, як співав гурт «Брати Гадюкіни», — «лад і спокій». Це спонукало братися за актуальні теми. Як молоду людину, мене хвилювало майбутнє України. Пригаду, написав гостру на той час політичну статтю «Як румуни стали молдованами» й опублікував її в «Закарпатській правді». Неочікувано для мене вона викликала значний резонанс. Тоді вдома не мав телефону, а на роботі дзвінки не змовкали кілька днів. Правда, шеф, котрий до мене ставився як до політично неблагонадійного, почав ще більше прискіпуватися. Але це тільки окрилювало. Продовжував час від часу готувати й коментарі для телебачення, проте почав тяжіти до друкованої аналітики. І коли в 1990 році розпочався бум зі створення нових газет, мене майже одночасно запросили Іван Долгош у газету Ужгородської міськради «Карпатський край», а головний редактор газети обласної ради «Новини Закарпаття» Ілько Ільницький — до себе. Я погодився на першу пропозицію, але Ілля Іванович сам пішов у відділ кадрів облвиконкому й розпорядився зробити запис у моїй трудовій книжці, що працюватиму в «Новинах Закарпаття»... Перечити йому не став.

— **Воднораз Ви збагачувалися досвідом власного кореспондента...**

— Це вже був вир боротьби за незалежність! У Львові, після обрання в 1990 році головою обласної ради В'ячеслава

Чорновола, стрімко розвивалися демократичні процеси, а на Закарпатті все ще заправляла компартія, і видрукувати статті на підтримку незалежності України було вкрай складно. Отож почав дописувати в часопис «За вільну Україну», заступником головного редактора якої працював мій університетський товариш Олександр Масляник. Названа газета мала тоді наклад пів мільйона примірників, її активно читали на Закарпатті.

— **Потім було редакторство у «Срібній землі», «Фесті», очолювали таке ж відоме видавництво «Закарпаття»... А як пов'язали себе з академічним середовищем в УжНУ?**

— Коли працював керівником газети, зокрема «Фесту», то познайомився з багатьма працівниками університету. Пропонував ужнівцям робити для газети коментарі з актуальних тем. Хтось використовував часопис як демократичну трибуну, особливо в часи Революції гідності. Тоді зародилася продуктивна співпраця з молодими й активними політологами, зокрема нинішнім проректором Мирославою Лендєл, а також Маріаном Токарем, Ярославом Дроздовським, Іваном Стряпком... А коли видання газети через катастрофічну девальвацію гривні стало непомірно дорогою справою, зрозумів: потрібно заново знаходити себе. Кажуть, що в Італії всі дороги ведуть до Риму, а на Закарпатті — до УжНУ. Хтось із його стін стартує в активне життя, хтось тут фінішує...

Нинішня робота в інформаційно-видавничому центрі закладу є переважно адміністративною, однак і поле для творчості благодатне. Багато працівників вишу знав давно, із деяким познайомився буквально днями. Та більшість із них є тими особистостями, внесок котрих у розвиток університету має бути відомим громаді Закарпаття, та й усій Україні. Саме тому задумав і реалізую серію інтерв'ю з такими постатями, як Іван Мешко, Іван Коршинський, Сергій Устич, Ігор Студеняк, Олександр Сливка, Михайло Палінчак, Ігор Король, Олександр Рогач, Володимир Фекета, Олександр Лавр та десятками інших, зокрема й у всеукраїнській газеті «День», із якою співпрацюю майже 15 років. Спостерігаю: в університеті формується плеяда молодих науковців-освітян із потужним потенціалом. Виш динамічно розвивається, і навіть якщо хтось дуже хоче заплямувати його честь, то заклад має всі задатки й можливості для самоочищення та поступу. На щастя, потужні особистості визначають успіхи вишу, а не тимчасові невдачі.

— **Що визначають у Вас прожиті 60 років?**

— Єдине, що наразі відчуваю, — необхідність робити більший наголос на аналітику.

— **А до чого тяжіють журналістські спогади?**

— Коли на Закарпатті в 90-их сталася катастрофічна повінь, попросився на вертоліт, який доставляв електрообладнання в Усть-Чорну. Пілот мені каже: «Якщо тебе візьму, то на один ящик менше доставлю. А там чекають...» Я ж наполягав: «Хочу показати роботу рятувальників, на власні очі побачити життя людей, розповісти всій громаді, як там бідують...» Таки переконав. Ніколи не забуду тієї жакливого миті, коли в селі Вари на Березівщині тріщала, розсипаючись, підмита Боржавою валькова хата, та розпач її господарів, котрі враз позбулися всього... Ці картини людської біди постраждалих та звитяги рятувальників і досі іноді стають перед очима... Час від часу поринаю в ту мить, коли на стадіоні «Авангард» в Ужгороді під час «помаранчевого» Майдану пов'язали озброєних бандюг. Того ж дня затриманих хотіли й відпустити. Мені зателефонували, просили інформаційної підтримки. В Ужгороді саме працювали московські тележурналісти, і я повів їх до будівлі ДАІ, де починали збиратися люди... Таких миттєвостей — екстремальних, приємних та кумедних — пам'ять зберігає сотнями. Очевидно, є сенс зафіксувати на папері й донести до нинішнього загалу, як розправляло крила обласне телебачення, як зароджувалася, мужніла і... вмирала незалежна преса, чимало іншого. І звісно, не залишиться поза увагою тема університету. Завдяки професії журналіста суспільство повинно знати правдиву інформацію про те, що і як відбувається в державі, області, місті; і справжній «профі» не має права самовідсторонюватися від важливих суспільних процесів. Це правило завжди було моїм професійним кредо, його дотримуюся й сьогодні.

— **Яку журналістську «роль» хотіли б іще виконати?**

— Хочеться осмислити пережиті й видати власні спостереження. Якоюсь погортав підшивки газет — там назбиралася значна кількість статей, теми котрих є актуальними й сьогодні, нарисів та інтерв'ю з людьми, чимало з яких уже відійшли у вічність, але заслуговують на те, аби їхні імена пам'ятали наступні покоління.

— **Василю Івановичу, спасибі за розмову, за співпрацю, бажання та вміння передавати знання й досвід. Многая літ Вам і такого ж активного журналістського життя надалі!**

— Дякую. Дай Боже многая літ нам усім у мирній і заможній Україні!

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Вони — магістри, вони з ФІФу!

Довгоочікувана мить для кожного студента — отримання документа про вищу освіту, адже саме тоді розпочинається повноцінний професійний шлях. Настала ця хвилина й на факультеті іноземної філології: дипломи вручили магістрам. Цьогоріч викладачі вітали 75 таких випускників, притому 13 закінчили виш із відзнакою.

Захід розпочали виконанням Державного Гімну України. Відтак декан Михайло Рошко у вітальному слові зазначив: «Усі ці роки ми чимало працювали, маємо досягнення, але час швидко лине, і завтра ви вже рушите у велику дорогу. Наш факультет дає вам чудові можливості побачити світ, свою конкурентоспроможність. Мені постійно телефонують: кажуть, потрібно перекладача, репетитора, учителя англійської, німецької мов, шукають, бо мало спеціалістів. Викладачі ділилися своїми знаннями. Сподіваюся, ви впевнено нестимете звання випускника факультету іноземної філології, усі будете щасливими й успішними».

Також висловила побажання завідувач кафедри англійської філології Сніжана Голик: «Для мене сьогодні радісний день. Ви гарні, усміхнені. Увесь час ви вкладали в професійне зростання, здобули фах, який стане ключем, що відчинить двері до успіху. Від себе й від усіх викладачів нашої кафедри хочу побажати вам: чим би далі не займалися, будьте успішними, упевненими, намагайтеся завжди цінувати час. Бажаю й надалі прожити

Фото Вікторії КЕНДІРИ

таке цікаве насичене життя, яке у вас було тут, щоб дійсно відчували себе повноцінними фахівцями, котрих шукатимуть. Адже ви здобули одну з найкращих спеціальностей».

До привітань приєдналася й завідувач кафедри німецької філології Ольга Гвоздяк: «Бажаю міцного здоров'я, великого щастя в особистому житті, аби супроводжувала удача, хай життя буде довгим, радісним та успішним. Хочу подякувати студентам німецького відділення, із котрими провели п'ять із половиною років, із деяки-

ми — півтора. За цей прекрасний період були і різні культурні заходи, і дні німецької мови, були і сльози, і переживання. Та я радію, що ми досягли мети. Спасибі вашим батькам, рідним, друзям, які підтримували вас увесь цей час».

Чуйні слова наставникам промовила випускниця Тетяна Криволапова: «Ми не можемо передати вдячність і душевне тепло, які зараз переполюють, адже ви правильно сказали: ми прийшли сюди дітьми, чистим аркушем паперу. На ньому ви написали те, ким ми є сьогодні.

Деякі з нас уже успішні в кар'єрі, а деякі тільки починають шлях. Та всі ми впевнені, що обрали правильний факультет і спеціалізацію, до якої рухалися за покликком серця. Отож за всі ці роки хочемо низько вклонитися й подякувати кожному викладачеві, котрий приніс свої знання, терпіння, любов, турботу й повагу».

Випускниця Аліна Марушка, звертаючись до педагогів, мовила: «Від імені студентів німецької філології безмежно дякую за нелегкі роки навчання. Бувало по-різному, ми зайшли

в цей університет зовсім юними, а виходимо дорослими. Дорогі наставники, ви є Людьми з великої літери. Хочу побажати здоров'я, наснаги, терпіння. Спасибі вам. І низький уклін за працю».

Після привітань і подяк М.Рошко, С.Голик та О.Гвоздяк вручили магістрам дипломи, а в завершальній частині свята всі зробили спільне фото на згадку. Далі за традицією магістри підкинули конфедератки.

Вікторія ГРЕБА,
студентка
відділення журналістики.

Наш викладач — один із представників лекторського складу в Саудівській Аравії

Мирослав Гончарук-Хомин зі стоматологічного факультету та медфаку №2 презентував наукові дослідження на відомому стоматологічному конгресі Саудівської Аравії Saudi International Dental Conference 2020. Форум відбувся в місті Ер-Ріяд. Представник нашого вишу брав участь як лектор Digital Dentistry Society й був єдиним з України.

М.Гончарук-Хомин розповів: «Захід, до якого я долучився, є одним із найбільших на території країн Середнього Сходу конгресом дійсно світового рівня. Його влаштовують уже більш ніж десять років. Україна тепер на ньому представлена вперше. Форум я відвідував у ролі запрошеного лектора. У жовтні 2019 року став членом світової асоціації цифрової стоматології Digital Dental Society. Тісна співпраця з нею та наявність попередніх наукових здобутків дозволили мені поповнити лекторський склад DDS. Готують цілу секцію наукового лекторію, у структурі якої виступають лише представники асоціації. Відповідно мене запросили як амбасадора Digital Dental Society в Україні. На конгресі презентував результати п'ятирічних наукових пошуків, що стосуються змін кісткової тканини щелеп у дітях після проведення ятрогенних втручань за типом аугментації

чи імплантації. Моє дослідження має як експериментальний, так і аналітичний характер, відповідно є довготривалим, а результати постійно доповнюю. Виступ у ролі запрошеного лектора на міжнародній конференції (а на сьогодні це вже понад тридцять подібних заходів у моїй практиці) саме з такою формою співпраці дозволяє відкрито обговорювати проблеми та тенденції в стоматологічній практиці, представляти власні напрацювання на науковій арені всесвітнього штибу. Для стоматолога-науковця, стоматолога-практика, мені здається, це одна з кращих можливостей професійної самореалізації. Коли ж рівень конгресів, на яких виступаєш у ролі лектора, доходить до світового, то це певною мірою свідчить і про твою важливість у професійній спільноті. Ось

тільки жалкую, що на багатьох таких заходах представляю Україну одноосібно», — на прохання «Погляду» прокоментував поїздку на форум до Саудівської Аравії науковець нашого закладу вищої освіти.

М.Гончарук-Хомин на досягнутому зупинитися не збирається. Так, уже цього місяця виступив із новою лекцією на стоматологічному заході Середнього Сходу та другій найбільшій стоматологічній виставці у світі UAE International Dental Conference & Arab Dental Exhibition у місті Дубаї (ОАЕ).

Вікторія ГРЕБА,
студентка
відділення журналістики.

УжНУ продовжує рейтингувати!

За міжнародним рейтингом Webometrics Ranking of World's Universities, який, зокрема, урахував наукові досягнення вишів, альма-матер, як уже повідомляв «Погляд», посіла 11 місце серед усіх університетів України (чільну десятку замкнув Львівський національний університет імені Івана Франка).

Перші місяця за традицією — у відомих університетів світу, таких як Гарвард, Стенфорд, Массачусетс, Оксфорд, Берклі. Тішить те, що за останні роки УжНУ значно покращив свої по-

зиці, адже ще в липні 2014 року ма в 127 місці, улітку 2017-ого вже 24-е, а в січні 2019-ого — 17-а сходинка. І ось тепер впритул біля першої десятки. Цікаво, що у світовому зазначеному рейтингові наш університет наблизився до першої сотні (102 місце).

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

Безоплатна правова допомога для студентів

На Закарпатті діють центри та бюро правової допомоги, де фахівці обслуговують безкоштовно. Ідеться про консультації, роз'яснення, складання документів, крім тих, що мають процесуальний характер. Skorистатися цим можуть усі громадяни, які перебувають під юрисдикцією України. Право на безоплатну вторинну правову допомогу — представництво інтересів у судах, перед органами державної влади тощо — мають категорії осіб, визначені законодавчо. Серед них — малозабезпечені, учасники бойових дій, особи з інвалідністю, внутрішні переселенці, зокрема студенти, діти, жертви насильства, тощо.

На Закарпатті діють Регіональний центр із надання безоплатної вторинної правової допомоги, 3 місцеві центри — в Ужгороді (вул. Загорська, 51), Мукачеві та Хусті, а також 11 бюро — у Перечині, В.Березному, Іршаві, Сваляві, Берегові, Виноградіві, Воловці, Тячеві, Рахові, Міжгір'ї та Дубовому. У випадку порушення прав студенти можуть звертатися до фахівців місцевих центрів та бюро правової допомоги за юридичною підтримкою або ж зателефонувати за єдиним контактним номером системи БПД 0800213103 (цілодобово та безкоштовно зі стаціонарних та мобільних телефонів в Україні).

Щаслива зірка з Верховини

До життєвого ювілею Анни Печори

Знайомий із цією людиною понад 40 років. Спочатку студентом, згодом — аспірантом та викладачем. Ми були на різних кафедрах історичного факультету Ужгородського університету, але зв'язки підтримували. І робимо це дотепер, коли колега вже на пенсії. Вона завжди цікавиться, як справи. Мова про старшого лаборанта й наставника А.Печору. Прийдешній ювілей Анни Михайлівни спонукав узятися за перо.

А.Галай (дівоче прізвище) народилася 29 лютого 1940 року в селі Репинне, що на Міжгірщині, у працюючій селянській родині. Змалку була привчена до праці. А ще в сім'ї панував культ освіти. Анна з великим задоволенням відвідувала місцеву семіричку. Училася дуже добре. Потім вступила до Хустського педагогічного училища (його згодом перебазують до Мукачева). Дівчиною хотіла стати педагогом, щоб навчати інших. Відрадно, що в ті часи ця професія входила до числа найпрестижніших. Чотири роки навчання пролетіли швидко, і в риванч — омріяний диплом учителя початкових класів. Направлення одержала в рідну школу — Репинську восьмиричку.

15 серпня 1958 року Анна Михайлівна розпочала писати педагогічну сторінку автобіографії. Із великим завзяттям почала виконувати свою благородну місію — сіяти розумне, добре, вічне. Робота подобалася. Та й дітки тягнулися до вчительки, котра, як їм здавалося, знає все. Однак необхідно зауважити, що добробут верховинців у той час був далеким від бажаного. Але вірилося: це — тимчасове явище, скоро ми-

неться. Молодий педагог теж переймалася подібними думками й добросовісно працювала. І так упродовж 10 років. За названий період сталися важливі зміни в особистому житті нинішньої ювілярки. Вона зустріла коханого Івана Печору, із яким поєднала долю. А ще здобула вищу освіту — у 1968-ому закінчила навчання на історичному факультеті Ужгородського (тоді ще державного) університету. Із серпня того ж року почала працювати лаборантом, а через два місяці — старшим лаборантом кафедри загальної історії. Із березня 1988 р. трудилася на аналогічній посаді на кафедрі історії стародавнього світу і середніх віків. У жовтні 2009-ого А.Печора за власним бажанням пішла на заслужений відпочинок, маючи за плечима 51 рік трудового стажу.

Підкреслюю, перші два десятиліття Анна Михайлівна працювала на кафедрі, якою завідував відомий учений, педагог і адміністратор вищої школи, професор Іван Гранчак. Саме йому завдячує ювілярка майже всім, чого навчилася. Це і самодисципліна, і відповідальність, і вміння оперативно реагувати на запити керівництва. А.Печора добре знала зміст програм та різних нормативних документів, що регламентують навчально-виховний процес у виші.

До сказаного додамо ще трішки конкретики. За період роботи на обійманій посаді ювілярка глибоко вивчила специфіку предметів, які викладали на істафу, наповнювала фонди кафедри новою літературою, методичними посібниками, навчальними програмами. Ділилася інформацією

про вихід книжок, пропонувала колегам замовити те чи інше видання. Анна Михайлівна — великий книголюб, найбільше її цікавить історична та художня. І дотепер не уявляє життя без друкованого слова. Захоплюється творчістю Ліни Костенко, Марини Цвєтаєвої, Анни Ахматової, Христини Керрити, Тетяни Ліхтей... А ще в захваті від японської поезії хокку.

Ювілярка була не тільки старшим лаборантом кафедри. Майже три десятиріччя (починаючи з 1969 року) працювала старшим викладачем-«погоднинником». Будучи закоханою в античність, із задоволенням і творчим піднесенням викладала студентам «Історію стародавнього світу». Притому на високому фаховому рівні. Не раз виручала колег, котрі раптово захворіли чи поїхали у відрядження. Прочитала всю доступну літературу зі згаданого нормативного курсу. Отож абсолютно спокійно почувалася в середовищі досвідчених педагогів і науковців.

Ювілярка значну увагу приділяла методиці проведення занять. Практична робота й методична підготовка дозволили із часом досягти високого професійного рівня. І А.Печора щедро ділилася педагогічними здобутками з молодшими колегами. А ще опублікувала чимало навчально-методичних праць, які стали в пригоді першо- та другокурсникам. Крім того, успішно керувала роботою здобувачів фаху в процесі написання курсових і дипломних. Перевіряла контрольні студентів-заочників. Відповідала за підготовку рефератів молодих авторів на республіканські та

всесоюзні конкурси. Поради завжди були доречними.

На жаль, Анна Михайлівна не захистила кандидатську дисертацію. Причиною цього стали різні фактори, переважно суб'єктивні. Її дипломна стосувалася дослідження історичних поглядів Івана Франка й мала всі шанси перерости в дисертацію. Але... Замість того, щоб заохотити, порадити, тактовно вказати на помилки, увага акцентувалася на іншому — тема якась «буржуазна», краще досліджувати «соціалістичне будівництво», а ще ліпше — повністю віддати себе виконанню службових обов'язків. Те, що сталося, викликає тільки глибокий жаль, адже талановита людина не змогла сповна реалізувати свій творчий потенціал. Водночас сумлінність ювілярки була причиною того, що їй завжди давали чимало громадських доручень. Тривалий час А.Печора активно працювала в первинній (факультетській) організації Товариства охорони пам'яток історії та культури, була вчленим секретарем народного університету цієї громадської організації. На період вступної кампанії часто долучалася до роботи в приймальній комісії вишу. А ще зарекомендувала себе профспілковим активістом із багаторічним стажем. Найчастіше виконувала обов'язки секретаря та скарбника профгрупи. Усе це — наслідок вияву тих найкращих рис ювілярки, про які йшлося вище.

Окремо скажемо про родину колеги. Як уже згадувалось, Анна Михайлівна знайшла свого судженого в особі Івана Печори (на

жаль, уже покійного). Подружжя виховало двійку дітей — Надійку та Іванку. Донька здобула фах історика (моя однокурсниця), а син став будівельником. Із часом діти потішили батьків онуками — Ренаткою, Мар'янкою та Юрчиком. А ще з'явилися правнуки — Даніелка та Міленка. Саме останні найбільше не дають нудьгувати ювілярці. Віддає їм усе душевне тепло, тішиться їхньою допитливістю.

Життєвий ювілей Анна Михайлівна зустрічає в доброму настрої. Попередні роки були плідними. А.Печора, як могла, кувала свою долю. Пишається тим, що вдалося зробити. Попереду — нові, ще не заповнені сторінки життя. Тож від колективу істориків щирозадушено бажаю шановній ювілярці доброго карпатського здоров'я, благополуччя, невичерпної енергії. Нехай кожен день приносить радість і затишок до Вашої оселі! Бажаю Божої благодаті на многії і благії літа!

Микола ОЛАШИН,
кандидат історичних наук.

Папір, пластик, скло...

А що викинули ви?

Тільки-но альма-матер почала дихати на повні груди бурхливим життям другого семестру — відчула новачки. Ще впродовж зимових канікул в УжНУ закупили понад 20 наборів картонних контейнерів (в одному — 3 коробки для різного виду сміття). Вартість однієї — 100 гривень. А з першого дня навчання після занять екоосвідомі студенти зібралися в читальному залі Наукової бібліотеки УжНУ, аби послухати лекцію від активістів громадської організації «Зелений Варош», як правильно сортувати відходи.

Вік живи — вік учись позбуватися відходів! Ви знали, що, наприклад, чек, тетрапака, серветка, шпалери, пергамент — усе це не папір, а... пластик! Та й паперові, на перший погляд, «стаканчики» містять ззовні поліетилен. Їх варто викидати окремо. Найкраще — у люльки Мама. Замінити такі «стаканчики» можна кукурудзяними або бамбуковими горнятками. І не весь пластик можна переробити. Як, скажімо, обгортки цукерок, шоколадок, пляшки з окремим маркуванням. До контейнерів зі скла не слід викидати лампочки, дзеркала, автомобільне скло, керміку тощо. Про це та інше роз-

повідідала громадська активістка Анна Біловус.

Коли прослухали лекцію — можна зі спокійною душею прямувати коридорами рідного вишу й викидати сміття до відповідних контейнерів. Їх поставили в головних корпусах на «БАМі» та в ректораті. «Проект — пілотний, — каже помічниця ректора УжНУ Крістіна Товт. — Поки баки паперові. У майбутньому їх плануємо замінити довговічними й менш шкідливими для довкілля: із дерева. Головна проблема не в тому, що люди не хочуть сортувати, а в тому, що немає таких можливостей. Тож наш університет утилив у

життя важливу екологічну ініціативу. Ще думаємо, як розв'язати не менш актуальне питання використання батарейок. Адже навіть у мене вдома вже ціла коробка такого сміття. І куди його відносити? На жаль, у місті наразі майже немає відповідного збору, який точно відправляти б на переробку. Утім, думаю, невдовзі й ця проблема буде вирішена».

Чи не головний організатор екоакції — Ресурсний центр зі сталого розвитку УжНУ. За 4 роки існування часто реалізовує ініціативи, пов'язані з екологічною просвітою. Однак якщо раніше більше уваги приділяли інформаційним заходам, то нині

активніше діють. Ідею сортування сміття розглядали давно. Торік представники вишу навіть подавали заявки на різні гранти, щоб залучити гроші для такої ресурсозатратної справи. Хоч результати й були невтішними, та ідеєю перейнялися викладачі, студенти й вирішили діяти власними силами, як розповіла керівниця центру Ганна Мелеганіч. Ініціатори домовилися й із пунктами прийому вторсировини, тож, запевняють, що відсортовані відходи не потраплять до об'єднаного сміттєзвалища.

Студенти нововведеннями тішаться. А багато з них уже давно належать до екоосвідомі і максимально відмовляються

від «див, створених людиною», які надто забруднюють довкілля. Четверокурсниця філфаку Ангеліна Йовбак зізналася: «Бувала в різних університетах України й бачила, як там сортують сміття. Тепер таку ідею впроваджують і в рідному виші. Це тішить! Скриньки розташовані дуже зручно, їх можна знайти на кожному поверсі, куди б ти не йшов. На жаль, мені ще не вдалося повністю відмовитися від пластику, але я намагаюся це робити, наскільки можу». П'ятикурсник ІТФу Іван Зуб не лише належить до екоосвідоміх студентів (до речі, за цією темою стажувався в Швеції за університетською програмою!), а й сам доклав немало зусиль, аби ініціатива картонних контейнерів усе ж запрацювала в УжНУ. А скільки живе в гуртожитку, чекає, доки відповідні коробки розмістяться і в місці «чи не найбільшого скупчення макулатури».

Ініціатори сподіваються: промперіод триватиме не довше ніж місяць. Далі закуповуватимуть нові контейнери. Планують забезпечити ними всі корпуси університету та гуртожитки.
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Про шлюб, сім'ю, батьківство постмодерно

Олена Яцина, доцент кафедри психології факультету суспільних наук, кандидат педагогічних і доктор психологічних наук, член Української спілки психотерапевтів, презентувала монографію «Трансформації практик шлюбно-сімейного партнерства та батьківства: постмодерні реалії». Педагог уже має значну кількість доробків – понад 80 наукових і навчально-педагогічних робіт.

Зустріч відбулася в читальній залі Наукової бібліотеки УжНУ. На захід завітало чимало гостей: Борис Кушнір, головний редактор видавництва «Карпати», Володимир Староста, доктор

педагогічних наук, студенти-психологи та випускники. Авторка наголосила: формат видання розроблений таким чином, щоб монографія стала в пригоді не тільки науковцям, а й здобувачам фаху, яких цікавлять подібні проблеми. **Тетяна ЛЕСЮК, студентка відділення журналістики.**

«Пастка» від Михайла Рошка

Український письменник, лауреат літературної премії ім. Ф.Потушняка, декан факультету іноземної філології, доцент М.Рошко доповнив свій творчий доробок новою книжкою під інтригуювальною назвою «Пастка».

Михайло Михайлович презентував видання як збірку оповідань про кохання та «дівчину» в армії радянських часів у Закарпатській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Ф.Потушняка, де зібралася чимало поціновувачів творчості автора, зокрема студентів УжНУ. Зустріч тривала близько двох годин, проте вони були

сповнені захопленням слухачів та цікавими розповідями письменника. Основною темою обговорення стала людина, її почуття, тема любові й насильства, яка домінує в пропованих оповіданнях.

Книжка сповнена психологічних образів і має символічний дизайн. На обкладинці зображена хижка рослина: Венерина мухоловка. Ця квітка ловить комах за допомогою «пастки», яку сама й створює після того, як приманить здобич. За словами автора, його «Пастка» – книжка про те, що збиває з дороги, наповнює різними спокусами, а потім змушує розкаюватися й шукати шляхи вирішення проблем.

На завершення літературного вечора провели вікторину. Переможниці отримали «Пастки» з автографами. Ну а присутні не приховували: чекають нових видань Михайла Михайловича із символічними підтекстами...

Тетяна БІЛИНЕЦЬ, студентка відділення журналістики.

«Партійний» переклад

Віктора Мотрука

Доцент кафедри полікультурної освіти та перекладу УжНУ, відомий перекладач творів із французької мови Віктор Мотрук потішив читачів новим перекладом.

«А, може, нам ліпше розпустити політичні партії» – книжка з промовистою назвою, яка є особливо актуальною з огляду на сучасні події, – доступна тепер українською. Її автор – європейський політик Даніель

Кон-Бендіт, котрий, до слова, виступав із закликком звільнити з полону українського режисера Олега Сенцова.

Черговий випуск – незвичайний

Солодка країна дитячих мрій Чоколандія та пошуки дівчинки з ім'ям Карамелька. Про це йдеться в 33-ому випуску серії «Між Карпатами і Татрами» (засновник – доцент

кафедри словацької філології Тетяна Ліхтей). Авторка повісті-казки – закарпатська письменниця Вікторія Жупан. Словацький переклад здійснила мистецтвознавець Валерія Юричкова.

Презентований випуск виглядає незвичайно завдяки великому формату. Читайте самі й залучайте інших. Обіцяю щасливий кінець!

Софія БУРДА, студентка відділення журналістики.

Announcement: CERIC call for proposals now open!

We are glad to inform you that the CERIC Call for Proposals is now open!

Also in this call, researchers working in Ukraine can benefit from the support provided in the frame of ACCELERATE, via the promotional open access.

It would be very useful if you could distribute the announcement through the channels of the Uzhhorod University, as for the past calls.

Below (and herewith attached) are the text of the ad and a banner with the highlight of the call's deadlines. Here is also a tweet that we posted, and here a LinkedIn post, that you may share on your social media channels.

CERIC-ERIC is calling for proposals! Submit yours here: <https://vuo.elettra.trieste.it/> CERIC, Central European Research Infrastructure Consortium, offers access to more than 50 instruments and two support laboratories, for multidisciplinary research in all fields of materials, biomaterials and nanotechnology.

Researchers from all over the world can apply for access free of charge, upon the condition that results are published and CERIC

CERIC Central European Research Infrastructure Consortium

Open for Science

Call for Proposals Now Open!

1st step deadline: March 2nd, 2020, at 17:00 CET
2nd step deadline: March 31st, 2020, at 17:00 CET

acknowledged.

CERIC also offers support for mobility of two users per proposal, and awards for high-quality open access publications.

As usual, there will be two deadlines in this call:

– **March 2nd**, 17hs CET, to have a pre-evaluation and the possibility to improve your proposal.

– **March 31st**, 17hs CET, recommended only for expert users of all the techniques requested.

Check the Open Access offer for this semester at this link.

CERIC now accepts single instrument proposals for all CERIC instruments and beamlines at the **Budapest Neutron Centre** and **Solaris**.

Due to technical upgrades at the Slovenian facility, limited time will be offered on the **NMR spectrometers**.

If you are a researcher working in Albania, Belarus, Bosnia & Herzegovina, Bulgaria, Estonia, Former Yugoslav Republic of Macedonia, Latvia, Lithuania, Montenegro, Moldova, Romania, Russia, Serbia, Slovakia or Ukraine, **apply for promotional open access**: in the frame of the European project ACCELERATE, **personalized support for proposal preparation, measurements and data analysis can be provided upon request**.

For further information about the call, please visit <https://www.ceric-eric.eu/users/call-for-proposals/>

Стати студентом УжНУ за допомогою... олімпіади

З альма-матер кожен знайомиться по-своєму. Дехто – корисно, дехто – приємно... А є ті, хто за принципом Максима Рильського поєднує «троянди й виноград». Наприклад, учасники різних змагань. В одну з лютевих субот розпочався III етап всеукраїнської учнівської олімпіади з інформаційних технологій на базі нашого університету, у читальній залі бібліотеки УжНУ.

Розпочала захід Оксана Іваць, заступник директора ЗППО з науково-дослідної роботи та міжнародної діяльності. Привітала учасників, відрекомендувала журі й інших, хто долучився до організації. А до учасників звернулася так: «Ви тут, аби продемонструвати знання з інформаційних технологій, що в майбутньому, напевно, стане вашим фахом. Незважаючи на результати, рухайтесь шляхом, який обрали. Не зупиняйтесь! Зберіть силими й покажіть навички. А з вами працюватиме поважне товариство, котре свого часу, думаю, пройшло такий же шлях, як і ви. Зате нині мають чудовий фах і перспективні посади».

Продовжив проректор із

науково-педагогічної роботи УжНУ Ігор Король. Нагадав керівники, які привезли на олімпіаду дітей, здебільшого є випускниками нашого університету, зокрема математичного факультету. Передав і вітання від ректора Володимира Смоланки, котрий завжди стежить за новинками у сфері інформаційних технологій, за можливостями, що здатні оптимізувати й покращити нам побут, життя загалом. «Ми в університеті намагаємося активно впроваджувати інформаційні технології – таким чином навчальний процес стає кращим, динамічнішим, цікавішим. Щороку стараємося відкривати нові освітні програми, ліцензувати спеціальності. Хочемо, щоб студентів на математичному, фізичному, інженерно-технічному факультетах більшало. Бо така молодь особливо прагне змін, готова вчитися нового й на 1–2 курсах утілює мрії в життя. Завдання на олімпіадах переважно практичні, тобто ви зможете почерпнути з них чимало для свого життя. Хай це стане першим кроком до зацікавлення вас інформаційними

технологіями й закликмо до щоденного саморозвитку. Успіху!» – зазначив І.Король.

Петро Горват, завідувач кафедри комп'ютерних систем та мереж ІТФ, водночас голова журі олімпіади, додав: «Це вже IX олімпіада, яка відбувається в стінах УжНУ. Одна з наймолодших, утім, і найцікавіших. Уперше проводимо таке змагання два дні. Відтак поінформував про терміни, етапи виконання, правила тощо...

Учасник олімпіади із села Біласовиця, що на Воловецьчині, Валентин Рябінчак поділився враженнями: «Я вперше на такій олімпіаді. Завдання були доволі складними, хоч це очікувано. Подобається Ужгородський національний університет. Зараз я в 9 класі, планую після завершення школи навчатися саме тут».

Олімпіада з інформаційних технологій для багатьох стала путівником до майбутньої професії. І віримо: геолокація вибору університету зупиниться саме на Ужгородському національному...

Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

Ректор — боксер, плавець, сомельє?..

Відвертості за кавою з Володимиром Смоланкою

Вхід дозволено тільки студентам і... ректору! Без викладачів та майже без зайвих вух. Зате можна поспілкуватися з керівником свого університету просто за чашкою ароматного напою. В УжНУ започаткували серію неформальних зустрічей «Кава з ректором».

Зазвичай очільник вишу бесідує з молоддю на факультетах або в ректораті. «Та це не завжди дозволяє поговорити відверто, — каже голова громадської організації Aura Academica Ірина Микулин. — Тому ми й запросили Володимира Івановича до нашого студпростору. Одряду радо погодився. І зізнався, що й сам давно думав над такою ідеєю».

УжНУ позиціонує себе як відкритий та прозорий ЗВО. Тож схожі зустрічі влучно вписуються в обрану концепцію. «Моя мета як ректора — зробити альма-матер абсолютно модерною. Подобається ініціатива спілкуватися зі студентами в невимушеній атмосфері. Хоч і в себе в кабінеті намагаюся не створювати суворих формальних шаблонів. У студпросторі зручно зустрічатися, бо ж молоді достатньо піднятися або спуститися з одного поверху на інший. А якщо комфортно юні (бо це — їхня територія), то добре й мені».

Кілька запитань Володимирові Івановичу вдалося поставити й мені. Зокрема, якими, на його думку, повинні бути стосунки

між студентами та сучасним ректором. «Я завжди намагаюся відчувати наближеність до людей, із котрими працюю. Це моє життєве кредо. Не хочу штучних бар'єрів і відстаней. Для мене немає незручних запитань, тож готовий слухати молодь, аби знати, що враховувати в подальшій роботі», — каже В.Смоланка.

А щоб не починати одразу з проблем — представники студпростору підготували ректорові сюрприз: гру «Правда—неправда» і 7 фактів про очільника університету. Він — боксер, професійний плавець, сомельє, займається зранку йогою, слухає важкий рок, буває, родом

не з Іршави, зрештою, ставить «двійки»?.. Молодь запитувала про стилі плавання, види вина, спортивні прийоми, просила вивести традиційне іршавське «пак йо»... Останнє не вдалося, бо ж ректор народився в Ужгороді :). А ось навички сомельє, плавця та боксера має! Чи ставить «двійки»?.. В.Смоланка зізнався: робить це рідко, воліє дати студенту додатковий шанс довести й перекласти — так більше ймовірностей краще запам'ятати матеріал.

Чому варто обирати УжНУ, наскільки виш популярний, як удосконалюють матеріально-технічну базу вишу... Молодь

запитувала про все. Студентам ініціатива неформального спілкування з ректором подобається. Вони розуміють: Володимир Іванович — людина занадто заклопотана вирішенням стратегічних питань університету, і в обов'язки очільника закладу не входить «бігати» за здобувачами фаху, запитуючи, як справи... Студентка факультету історії та міжнародних відносин Галина Гичка зізналася: «Було відчуття, наче ми зустрілися з президентом :). Цікаво, що можна дізнатися більше про свого очільника. До того ж є змога поділитися власними роздумами та хви-

люваннями». Петро Бердар з інженерно-технічного підрозділу додав: «Іноді певні проблеми просто не доходять безпосередньо до керівника вишу, тож маємо справді чудову нагоду для відвертих розмов. Крім того, приємно почути про захоплення ректора. Він активний і дуже схожий на нас». А Габор Гаврильцо (теж з ІТФу) мав змогу навчатися за кордоном. Порівнює два університети. «Безперечно, УжНУ є надчим працювати. Але й перевага в альма-матер багато. Зокрема, я б відзначив щире, лояльне, доброзичливе ставлення викладачів до студентів».

Загалом ужнівців приваблюють прямотинність і відкритість ректора. Бо саме на цих двох китах тримається й майбутнє університету, яке спільними зусиллями формують і студенти, і наставники.

Упродовж двох тижнів студенти з усього університету надсилали анонімні запитання в соцмережах, які на зустрічі озвучувала модераторка І.Микулин. Говорили про наболіле та згадували приємне. Так і не помітили, що запланована година «кава» тривала значно довше. Студенти зізналися: спілкувалися б із ректором навіть до ранку. Але ж потрібно залишити теми й для наступних зустрічей...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Сьогодні 50 років П.Милян, кандидатуві хімічних наук, відомому футбольному арбітрові, у минулому старшому науковому співробітнику НДІ фізики і хімії твердого тіла ДВНЗ «УжНУ», а нині головному спеціалістові відділу молоді та спорту Ужгородської міськради, заступникові голови Ужгородської футзальної ліги, голові суддівського комітету Ужгородського району. Колеги та друзі щиро вітають Петра Михайловича з ювілеєм! Наснаги та перемог у житті!

Вступна кампанія-2020: запрошуємо навчатися в УжНУ!

У чому особливість вступу в 2020 році?

Порівняно з торішнім вступом, слід виокремити такі позиції:

— вступники на основі повної загальної середньої освіти зможуть подати п'ять заяв, не обмежуючись спеціальностями (усі п'ять заяв на одну спеціальність у різні виші або ж подати п'ять заяв на п'ять різних спеціальностей). Але як і в минулі роки, кожна заява має мати пріоритет від 1 до 5, де 1 — найвища пріоритетність;

— для вступу або переведення на «бюджет» мінімальний конкурсний бал вступника повинен бути не менш ніж 125;

— вступити на бакалаврат (у магістратуру медичного спрямування) уперше можна буде за сертифікатами ЗНО чотирьох років (2017-ого, крім іноземних мов; 2018-ого, 2019-ого та 2020-ого) з усіх предметів. Сертифікати можна подавати в будь-якій комбінації: наприклад, один із сертифікатів 2018 року, два 2017-ого або ж усі сертифікати одного року;

— як і торік, творчі конкурси у виші відбуватимуться винятково перед подачею документів;

— подавати заяви онлайн через електронний кабінет тепер зможуть не лише випускники шкіл, а й вступники до магістратури після бакалаврату. Крім того, у вступників-пільговиків буде можливість подати документи через е-кабінети. У кабінет вони зможуть завантажити

сканкопії документів, які підтверджують право на пільгу;

— встановлення конкурсного бала не менше 140 на галузі знань 08 «Право», 28 «Публічне управління та адміністрування» і 29 «Міжнародні відносини», не менше 130 на 226 «Фармація, промислова фармація»;

— цього року вступникам на лікарські спеціальності («Стоматологія», «Медицина») потрібно буде мати так само, як і в минулому році, не менш ніж 150 балів з другого та третього конкурсних предметів, щоб узяти участь у конкурсному відборі на місця державного замовлення;

— для вступу на небюджетні конкурсні пропозиції (навчання за кошти фізичних та юридичних осіб без можливості переведення на місця державного замовлення) зі спеціальностей «Медицина» та «Стоматологія» у 2020 р. необхідні сертифікати ЗНО:

1. «Українська мова та література» (не менше 100 балів).

2. «Біологія» або «Математика», або «Фізика» або «Хімія» (не менше 150 балів).

3. «Біологія» або «Математика», або «Фізика», або «Хімія» (не менше 150 балів);

— так само, як і торік, буде можливим першочерговий вступ осіб з угодою про відпрацювання не менше 3 років у сільській місцевості або смт (квота-4 — гарантовані обсяги плюс ПЧК 1,05 в інших випадках; для медичних та педагогічних спеціальностей).

Вступна кампанія-2020 у датах:

1 липня — реєстрація електронних кабінетів абітурієнтів;
1–12 липня — проведення вступних іспитів, творчих конкурсів (для абітурієнтів, які претендують на участь у конкурсі на місця державного замовлення).

13 липня — початок вступної кампанії.

13–16 липня — прийом документів від абітурієнтів, які матимуть творчий конкурс, співбесіди, а також складатимуть вступні іспити.

13–22 липня — для осіб, які вступають тільки за результатами зовнішнього незалежного оцінювання;

13–22 липня — проведення вступних іспитів, творчих конкурсів (для вступників, які вступають на місця за кошти фізичних та/або юридичних осіб).

16–18 липня — проведення співбесід.

27 липня — оприлюднення рейтингу абітурієнтів.

До 18:00 31 липня — вступники, які отримали рекомендації, мають виконати вимоги до зарахування на місця державного замовлення.

До 12:00 1 серпня — зарахування на бюджет.

Не пізніше 8 серпня — переведення на вакантні місця державного замовлення.

На що загалом потрібно звернути увагу при вступі до УжНУ?

— Рекомендуємо вступникам 2020 року ознайомитися з Переліком конкурсних предметів у сертифікаті Українського центру оцінювання якості освіти (вступних іспитів), ваговими коефіцієнтами, мінімальною кількістю балів для допуску до участі в конкурсі;

— для співставлення предметів ЗНО та конкурсних пропозицій ДВНЗ «УжНУ» рекомендуємо скористатися також нашим сервісом «Калькулятор вступника 2020 року»;

— звертаємо увагу вступників на те, що в 2020-ому також діє практика встановлення мінімальної кількості балів для вступу на спеціальності з особливо високим рівнем суспільної відповідальності. Йдеться про спеціальності «Право», «Публічне управління та адміністрування», «Міжнародні відносини», суспільні комунікації та регіональні студії, «Міжнародні економічні відносини», «Міжнародне право». Щоб подати на них заяву, абітурієнт повинен мати конкурсний бал не менше 140; на «Фармацію, промислову фармацію» — конкурсний бал не менше 130;

— для вступу за спеціальностями «Стоматологія», «Медицина» абітурієнтові необхідно мати не менш як 150 балів із другого та третього конкурсних предметів;

— для участі в конкурсному відборі на місця державного замовлення на інші спеціальності мінімальний конкурсний бал становить не менше 125;

— у кожній заяві потрібно зазначити її пріоритетність; при цьому показник 1 (один) означає найвищу пріоритетність;

— ДВНЗ «Ужгородський національний університет» у січні–квітні 2020 року проводить всеукраїнські олімпіади для професійної орієнтації вступників із таких предметів: «Біологія», «Географія», «Математика», «Фізика» та «Хімія»;

До участі в олімпіадах запрошуюємо учнів випускних класів загальноосвітніх навчальних закладів та осіб, які отримали повну загальну середню освіту або мають право на отримання документа про повну загальну середню освіту в цьому навчальному році. Можна брати участь у кількох олімпіадах.

Перший (дистанційний, заочний) тур триває з 20 січня до 25 березня 2020 року.

Графік проведення олімпіад (можливі зміни, про які учасників повідомлятимуть):

— до 25 березня — прийом розв'язків завдань першого туру; надсилати за електронною адресою олімпіад (olimpiada@uzhnu.edu.ua);

— не пізніше 27 березня — оприлюднення результатів на офіційному сайті з повідомленням учасників електронною поштою;

— 30 березня — розгляд апеляцій на результати першого туру;

— 4 квітня — другий тур олімпіад у ДВНЗ «Ужгородський національний університет».

Бажаємо успіхів!
Приймальна комісія УжНУ.

Присягнути Батьківщині...

Перегортаю сторінки історії рідної України... На жаль, наше минуле сповнене війн, страждань, утрат, але не менше в ньому й подвигів, мужності, славних перемог. Нині – поготів. Герої на сході країни ризикують життям, щоб ми спокійно вчилися й мали вільну та єдину державу.

Молодь повинна знати своїх захисників, тож до альма-матер не випадково (саме в річницю виведення радянських військ з Афганістану та боїв під Дебальцевом) завітали гості: Ігор Мельник, учасник воєнних дій в Афганістані, та Микола Марчишак, який брав участь у російсько-українській війні під Гловайськом. Ветерани зустрілися зі студентами у форматі першого в цьому навчальному семестрі розширеного засідання Прес-клубу молодого журналіста «Медіаперспективи».

На перший погляд, здається: війни зовсім різні, однак спільним є те, що громадяни виконують свій обов'язок перед Батьківщиною, готові захищати її до останнього подиху.

Можна простежити чітку паралель між бойовими шляхами обох ветеранів. Кожен усвідомлював, де він знаходиться й чому. Хоч головним завданням було просто... вижити.

Найбільшою ж винагородою для І.Мельника та М.Марчишака є відданість громадян своїй країні, де б вони не перебували й чим не займалися б. І щоб поважали тих, хто захищає рідну землю. «Не потрібно погоджуватись із нав'язаною ворогом думкою про «не нашу» війну. Аби служити країні, не обов'язково йти до армії. Якщо у вашому серці буде Україна – нічого з нею не трапиться», – переконаний І.Мельник. А М.Марчишак певен: «Війна не тільки асоціюється із жахіттями, а й приносить чисту дружбу, вірних побратимів». Пам'ятати ж бойові події потрібно заради миру в Україні.

Загалом зустріч була надзвичайно зворушливою та спонукала багатьох до роздумів.

Тетяна БІЛИНЕЦЬ,
студентка
відділення журналістики.

В альма-матер спілкувалися з народними депутатами

У ректораті Ужгородського національного університету викладачі й студенти зустрілися з народними депутатами Іванною Климпуш-Цинцадзе, Іриною Герашенко, Іриною Фріз та Марією Іоновою. Зібрання відбулося у форматі «запитання – відповідь» з обговоренням питань, пов'язаних із європейською інтеграцією.

Вітальне слово мала Мирослава Лендьел, проректор із науково-педагогічної роботи: «Проблема європейської інтеграції є популярною. Особливо в Західному регіоні держави, який межує з Європейським Союзом. Щодня спостерігаємо за новинами й відчуємо чимало змін. Саме тому цікаво поговорити з людьми, які знають, що відбувається насправді. Адже наші гості – народні депутати, котрі працюють, зокрема, у напрямку

європейської інтеграції України».

Відтак модератором виступила Іванна Климпуш-Цинцадзе: «Я хотіла б вам усім подякувати за те, що знайшли натхнення й час нас почути. Ми прийшли не читати лекцію, а поспілкуватися й відповідати на ті питання, які хвилюють вас».

Гості потішили й подарунками: передали УжНУ сучасну українську літературу. Її вже можна читати в нашій бібліотеці. Активно ставили запитання студенти різних факультетів альма-матер. Обговорили значний спектр проблем: міжнародну політику України, теперішню ситуацію на Донбасі, свободу слова в державі, становище Закарпаття тощо...

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

ТІЛЬКИ ФАКТ

УжНУ входить до таких авторитетних міжнародних організацій, як: Велика хартія університетів, Європейська асоціація університетів, Конференція ректорів Дунайського регіону.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращим матеріалом «Погляду» # 1 (230) визнано нарис «Гуцульська зірка Ігоря Студеняка» Володимира Тарасюка. Найрейтинговішою за кількістю переглядів у соціальній мережі «Фейсбук» є інтерв'ю В.Тарасюка з деканом факультету суспільних наук Юрієм Остапцем. Вітаємо авторів!

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці «Погляду» в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

Географічний факультет удесяте випустив магістрів

Із фойє УжНУ вже забрали ялинку, та свята продовжилися – в альма-матер тривав зимовий випуск нових фахівців. Зокрема, географічний факультет мав ювілейний випуск магістрів. Серед них – 30 зі спеціальності «Середня освіта. Географія», 26 – «Лісове господарство», 20 – «Геодезія та землеустрій».

У вітальному слові декан Іван Калинич зазначив: «Випускники, сьогодні у вас свято. Цей день ввійде до автобіографії кожного. Ви покидаєте альма-матер і завтра будете відповідальними за долю рідного міста, Закарпаття, неньки України. Тому бажаю, щоб дипломи принесли користь. Зеленого світла!»

Поздоровити магістрів прийшла й проректор Мирослава Лендьел: «Географічний факультет завжди гармонійний: і гендерно, і за спеціальностями,

і вдалим поєднанням теорії та практики. Професії, які здобувають тут, завжди затребувані в нашому суспільстві. Магістри, залишайтеся професіоналами своєї справи. Знайдіть себе. Успіхів у вашому новому дорослому етапі життя».

На урочистому заході також були начальник відділу лісового та мисливського господарства ЗОУЛІМГ Ігор Орос та керівниця відділу державної експертизи Головного управління Держгеокадастру в Закарпатській області Ірина Цогла. Вони побажали здоров'я, наполегливості, успіхів у всіх починаннях.

Завідувач кафедри фізичної географії та раціонального природокористування Степан Поп зауважив: «Нині черговий особливий день на нашому факультеті. Цей випуск поготів, адже – десятий. Бажаю магістрам використовувати набуті знання й навички. Ваш золотий

етап в університеті промайнув дуже швидко, але я впевнений: те, що наставники за п'ять із половиною років уклали у вас, стане в пригоді. Ми вас учили вчитися, нехай це допоможе реалізуватися в житті».

Своєю чергою, завідувач кафедри землевпорядкування та кадастру Владислав Пересоляк порадив: «Доросле життя – важке, тому потрібно вчитися нового. Бажаю завжди бути порядними та застосовувати правило, яке вам повторювали на географічному факультеті: вивчайте, аналізуйте, а тільки потім робіть висновки».

Відтак випускники подякували викладачам, кураторам та побажали хороших студентів.

А потім – щасливий момент вручення 76 дипломів магістра, 20 із яких – із відзнакою. У добру путь!

Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

Студентські канікули: останній день

Добігали кінця ще одні дуже цікаві канікули. Для студентів це – дивний час. Усе навколо ніби затамує подих, але чомусь для всіх – із різних причин. Для когось справжній відпочинок – із друзями чи дні без будь-яких завдань, а для декого – години за підручниками. Мені ж випала честь відпочити на вакаціях і поїхати додому.

...Ранок розпочався близько дванадцятої, коли я лишень протирала сонні очі. «Дядька», що співав пісню мого будильника, уже охрип, і залишив цю марну справу. Але найімовірніше, на телефоні просто скінчився заряд, адже не будь-яка батарея витримає перегляд відео на сервісі YouTube до другої години ночі. Прокинутись я повинна була о 7:00. Та нічого, якщо з першого разу не вдалося.

Мій робочий стіл у кімнаті вже вкрився тонким шаром пилу. «Не завадило б протерти», – подумала я, помітивши

це. Без заперечень можу сказати: люблю підтримувати лад, проте тут це варто було зробити лишень для того, аби переконати себе, що лінь ще не повністю переманила мене на свій бік.

Серед усього на столі виднівся яскравий папірець із надписом «КУРСОВА». Це маленьке нагадування залишила собі ще на початку канікул, щоб не забути викроїти час для важливих справ. Але не допомогло. Хоч з упевненістю можу сказати: найважливіший етап виконаний. На робочому столі комп'ютера створено папку «Курсач».

Дійсно, лінь та нудьга – «коктейль», який не всім до снаги. Мене ж він «поборов» майже відразу. Ідею з відеозв'язком залишила в спокої доволі швидко. Частина одногрупників діяла, як я; вони навіть не піднімали слухавки. Можливо, лінувалися, а можливо, робили все так повільно, що не встигали дотягну-

тися до телефону. Зі мною зараз таке теж частенько трапляється. А деякі навіть якщо й виходили на зв'язок, то спілкувалися неохоче. Адже важко роздивитися когось через гори книжок. Самі розумієте... Сесія й перескладання – серйозні справи.

Зібравшись силами, моє тіло попрямувало на кухню. А що? Їсти потрібно всім...

За сніданком-обідом батьки сповістили, що завтра вже їду навчатися, отож час збирати речі. Це означало: студенти повертаються до звичного життя. Очі наповнилися сльозами... Такої радості навчання мені ще ніколи не приносило. Ніби свіже повітря, я вдихнула новину. І вона змусила кров циркулювати тілом. Життя поверталася до нього, а я поверталася до життя. Адже студентські роки – найкращі!

Юлія ДЕРДЮК,
студентка
відділення журналістики.

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 2587. Ціна – безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 25.02.20. Засновник і видавець – ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад – 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальний за випуск номера: В.Ю.Тарасюк.

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК

Художній редактор, кореспондент:
О.М.БРАЙЛЯН.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.